

ת"פ 40427/08/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד אבבה רדה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 40427-08-15 מדינת ישראל נ' רדה

בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד מיקי
ברגר

המאשימה

נגד

אבבה רדה באמצעות ב"כ עוה"ד דגנית
משעלי

הנאשם

הכרעת-דין

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ושיבוש מהלכי חקירה לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 3.7.15, נוכח הנסיבות המתוארות בסעיפים 1 - 4 לאישום, עיכב השוטר לוי רביד את הנאשם, יחד עם אחרים.

השוטר ביצע הפרדה של כל המעוכבים.

במהלך ההפרדה פנה הנאשם אל שאר המעוכבים ואמר להם "לא להגיד כלום" וסימן לעברם שלא לומר דבר בדרך של הנחת אצבעו על פיו.

בהמשך, עת שהה הנאשם בחדר המעוכבים, הוא איים על השוטר רון מתנה, ששמר עליו ואמר לו: "לא חבל?" וכאשר השוטר שאל אותו לפרש דבריו, אמר לו הנאשם: "על מי שמת", "באמת חבל עליך".

הנאשם מסר כפירה, שבמסגרתה הודה, כי עוכב לתחנת המשטרה בטענה המוכחשת שהוא זה שהשליך את הבקבוק, אך הוא לא אמר לאחרים לשתוק ולא אמר לשוטר דברי איום (פרוטוקול יום 10.2.16).

במסגרת עדותו של **השוטר רון מתנה** (עמוד 13 והלאה), הוגש דוח הפעולה - ת/6 - אשר מתעד את הגעתו של השוטר למקום והובלת הנאשם לתחנת המשטרה.

בזכ"ד ת/7 תיעד השוטר רון מתנה את אמרותיו של הנאשם למעוכבים הנותרים: "לא להגיד כלום ואף סימן עם היד על הפה כשהאצבע על השפתיים". וכן תיעד דברים שאמר לו במהלך השמירה עליו: "לא חבל". שאלתי "על מה". רדא ענה: "על מי שמת". "באמת חבל עליך".

השוטר רון מתנה העיד, שלפני שהנאשם הוכנס לניידת המשטרה "הוא סימן לשניים האחרים את התנועה של לשתוק עם האצבע" (עמוד 13 שורה 28). לאחר שהובאו אל תחנת המשטרה הנאשם סימן פעם נוספת "אותה תנועה וגם אמר "אל תגידו כלום" (עמוד 13 שורה 30).

בעת שהשגיח על הנאשם בתא המעוכבים אמר לו הנאשם את משפט האיום (עמוד 13 שורה 31).

הוגש זכ"ד, אשר סומן ת/5 מאת **המתנדבת גלי שמיר** (עמוד 10 והלאה).

המתנדבת העידה, בצדק, כי אינה זוכרת דבר מלבד מה שרשמה, משום שאין לצפות משוטר המבצע פעולות שיטור רבות להיזכר בכל פרט ופרט של כל מקרה בו טיפל - בדיוק לשם כך נועדו זיכרונות הדברים (עמוד 11 שורה 2).

בת/5 נרשם כי היא הגיעה אל המקום, הושלך בקבוק "וכאשר הגענו, החשוד אבבה סימן לחשודים ראובן ועובדיה בזרת של יד ימין שלא ידברו ושיהיו בשקט".

במהלך עדותו של **השוטר רביד לוי**, (עמוד 4 והלאה) הוגשו דוח הפעולה (ת/3) וזיכרון הדברים (ת/4) המתארים את השתלשלות האירועים.

לפי דוח הפעולה (ת/3) השוטר רביד לוי הגיע אל המקום, במהלך החניית הניידת, נזרק לעבר הניידת בקבוק בירה, בין הנוכחים היה הנאשם, הוא ביצע הפרדות ועיכובים "וכאשר אבבה נכנס לעלות גם לניידת הוא אמר לראובן לא ראית כלום ולא עשיתי כלום. ברגע הזה הופרד ממנו והועבר לניידת של רחובות...כאשר הורידו את אבבה הוא יצר קשר עין עם החשודים שישבו אצלי ברכב וסימן להם עם זרת ימין סימן של שקט".

לפי זיכרון הדברים מאת השוטר רביד לוי (ת/4) כאשר השוטר שמר על הנאשם בחדר המעוכבים "הוא יצר קשר עין עם

החשודים ראובן ועובדיה וסימן להם להיות בשקט ולא לדבר...ועשה לי סימן של אצבע משולשת עם ידו הימנית".

העיד, כי הגיע אל המקום "הבחנתי בבקבוק בירה מזרק לעבר הניידת שלי, כאשר אני ברוורס ומחנה..." (עמוד 4 שורה 27).

עיכב את החשודים (עמוד 4 שורה 29).

תחילה אמור היה הנאשם להיות מובל באותה ניידת, יחד עם המעוכבים הנותרים, אך הוא ביצע הפרדה נוכח הדברים שאמר הנאשם לשני המעוכבים הנותרים (עמוד 9 שורה 19 והלאה).

בעד עדותו, הסתבר, כי במקום נכחו חשודים נוספים, מלבד השניים הנוספים והנאשם שנרשמו בדוח הפעולה ת/3 + נ/1, אשר עזבו את המקום ושפריטיהם לא נרשמו.

הנאשם מסר עדות, שבמסגרתה הכחיש כי היה מעורב בהשלכת הבקבוק, שמע קול נפץ, הזדהה בפני השוטר, בשלב מסוים, כבר בניידת, היה אזוק, בתחנת המשטרה, אכן הובל אל חדר השירותים, חלף על פני המעוכבים האחרים, אך לא אמר להם דבר, לא איים על השוטר בחדר המעוכבים.

בהודעותיו במשטרה (ת/1 + ת/2) שמר הנאשם על זכות השתיקה.

ניתן לקבוע, ועניין זה מוסכם, שלא ניתן לשייך את השלכת הבקבוק לנאשם, או למי מבין אלו המוזכרים בדוח הפעולה של השוטר (ת/3).

אם הנאשם הניף אצבע או זרת, אם אמר דבר מה המלווה את התנועה, כפי גרסתו של שוטר זה או אחר, אין בכך סתירה היורדת לשורשו של עניין, אלא שינוי מבורך, טבעי, כאשר מדובר בנתונים הנקלטים על-ידי חושיו של אדם, לפי מיקומו, מנח גופו, ודווקא העובדה שהדוחות אינם זהים, ככוח אחד, מלמדת על אמינות ואי תיאום גרסאות.

אני מקבל את עדותם של השוטרים ואת הדוחות שרשמו, כמהימנים ואמינים שמתעדים דברים שהתחרשו.

השתכנעתי שהשוטר רון מתנה שמע את משפט האיום, משום שאין מדובר במלל שכיח, והשוטר העיד, כי מבחינתו הוא אינו נפגש עם איומים כאלה, כדבר שבשגרה (עמוד 17 שורה 20, 21: "אני בתור שוטר, שנתיים וחצי בשירות, אני יכול לספור לך על כף יד אחרת וישאר לי עוד עודף כמה איימו עלי").

אילו, חלילה, סבר החוקר מטעם כזה או אחר להפליל את הנאשם לשווא, היה משפט זה מוצא ביטוי בדוח הפעולה

(ת/6), אשר נרשם תחילה, ולא בזכ"ד (ת/7) אשר נרשם אחר כך (עמוד 14 שורה 31).

אילו היו בפניי, חלילה, שוטרים המבקשים להפליל את הנאשם, יתכן והיו מזיהים אותו כמי שהשליך את הבקבוק, ולא כך העידו (עמוד 6 שורה 2).

תחילה, ביקש השוטר רביד לוי להכניס את הנאשם לניידת יחד עם מעוכב אחר, ולאחר מכן הופרד והוכנס לניידת אחרת. הנאשם אישר עניין זה. מהלך זה תומך בטענה, כי ההפרדה בוצעה משום שהנאשם ביצע, כבר בשטח, מעשה שהקים חשש לשיבוש החקירה.

השוטר לא היה מבצע את השינוי בתכנון הראשוני, אלא אם כן קרה דבר מה שהקים חשש לשיבוש מהלכי החקירה.

הנאשם בעדותו (עמוד 19 והלאה) אישר כי "ראיתי בקבוק מתנפץ" (עמוד 19 שורה 12, 13 - כלומר היה בסיס לעיכוב - ולו עיכוב כעד רלוונטי) טען שכבר בניידת הוא נאזק ("אני זוכר שבתוך הניידת הייתי אזוק" - עמוד 20 שורה 6) ואין כל נתון שלפיו הנאשם, שהיה במצב משפטי של "מעוכב", נאזק, ובכלל זה הוכחש בידי השוטרים: "לא. אני לא כבלתי אותו בשטח. הוא לא היה עצור, אני עיכבתי אותו...אני לא שמתי לו אזיקים. יכול להיות שהשוטר השני שם לו" (עמוד 9 שורה 30, 31). מכל מקום, בעת שסימן לשניים הנותרים הנאשם לא היה אזוק (עמוד 10 שורה 4).

הנאשם אישר תרחישים שבמסגרתם שהה בחדר המעוכבים וניהל שיחה עם השוטר מתנה ("...אז ניהלתי אתו שיחה" - עמוד 20 שורה 12) והובל בידי השוטר רביב לוי אל חדר השירותים וחלף על פני המעוכבים האחרים: "זה נכון שאני ביקשתי ללכת לשירותים וראיתי אותם אבל לא עשיתי כלום, לא סימנתי כלום" (עמוד 20 שורה 28).

לא קיבלתי הסבר סביר לשמירה על זכות השתיקה של הנאשם בחקירותיו (ת/1 + ת/2) - מדוע לא מסר את גרסתו ה"תמימה" כבר המשטרה ומדוע הפחד שלו טען (עמוד 21 שורה 12, 14) אמור להוביל לשמירה על זכות השתיקה.

איני מקבל את הטענה, שנרמזה, כי השוטרים, אשר היו ערים לכך, שראוי שהניידות יחזרו לפטרל בעיר, ייחדו לנאשם ניידת, ממניעים של גזענות (עמוד 22 שורה 2, 4). יש גבול למה שאפשר לטעון כלפי שוטרי ישראל, המבצעים מלאכתם נאמנה.

הנאשם אישר כי בתחילה רצו השוטרים להכניס לניידת את כולם יחד "...והם באו להכניס אותי..." (עמוד 22 שורות 15 - 16) ורק לאחר מכן נמלכו בדעתם. עניין זה תומך בטענה כי כבר בשטח ייחדו את הנאשם לניידת נפרדת משום התנהגותו שהקימה חשש לשיבוש החקירה.

המלל, הכה מיוחד, שכתב השוטר רון מתנה, אינו מלל שסביר להניח שהשוטר ימציא ממוחו הקודח.

עדי ההגנה, עמוס ראובן ועובדיה מנצור (שני המעוכבים הנותרים) אשר העידו כי הנאשם לא פנה אליהם בדברים או בסימנים לשתוק, לא מסרו כי הנאשם היה אזוק, בניגוד לעדותה נאשם, ומסרו כי הנאשם בכלל לא עבר לידם ("לא ראיתי אותו עובר על פנינו במסדרון" - עמוד 24 שורות 20 - 21) ("ראינו אותו בפרוזדור רחוק. הוא היה רחוק מאתנו" - עמוד 25 שורה 5) ("לא. במרחק כזה לא יכול להיות גם קשר עין" - עמוד 28 שורה 17), לא היה עמם בקשר עין, שוב, בניגוד לעדותו של הנאשם: "ש: יש קשר עין ביניכם ? ת: זה לכמה שניות לא להרבה זמן" (עמוד 23 שורות 6 - 7).

עד ההגנה עמוס ראובן העיד כי את הנאשם העלו ראשון לניידת "אותו העלו ראשון" (עמוד 26 שורה 14) ונתן זה תומך דווקא בשינוי ההחלטה, כלומר להפריד את הנאשם, ומטעמים רלוונטיים - אמירתו בשטח.

איני מקבל את הטענה של עד ההגנה עמוס ראובן, כי הנאשם הופרד מהם מטעמים גזעניים (עמוד 24 שורה 16 והלאה), והיא דווקא מלמדת, על גישתו, הבסיסית, הסלקטיבית, העוינת והמוטה של עד זה כלפי שוטרים: "כלום, תפסו ילד אתיופי, אנחנו יודעים את זה" - עמוד 24 שורה 29). כך גם איני מקבל טענה זו כפי שהובאה על ידי עדו: "זה בגלל שהוא אתיופי" (עמוד 25 שורה 22). וכן: הביאו לו ניידת במיוחד" (עמוד 26 שורה 16).

אני דוחה את עדותם של הנאשם שני עדי ההגנה כבלתי מהימנה ומבכר את עדותם השוטרים על פניהם.

אני דוחה את הטענה החלופית שהוצגה בידי ב"כ הנאשם, שלפיה, גם אם הנאשם אמר את משפט האיום, אין מדובר באיום, משום שמדובר בהעמדת החשודים על זכויותיהם. הנאשם אינו עו"ד והוא לא פעל באמירתו כלפי שני העדים, כעו"ד המעמיד אותם על זכותם לשמור על זכות השתיקה, אלא התכוון לגרום לשניים שלא למסור את הידוע להם, ובדרך זו לשבש את מהלכי החקירה.

תוצאה:

אני קובע, כי המאשימה עמדה בנטל, כנדרש בפלילים, להוכיח את אשמתו של הנאשם.

על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ושיבוש מהלכי חקירה לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ו, 11 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים